

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישֵׁי פְּרִשְׁת שְׁלַח (בְּהַעֲלוֹתְךָ בְּחוֹרֵ"ל) י"ז סיון ה'תשפ"ו

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁלִישֵׁי עִם רִש"י

יהושע וכלב נסו לשכנע את בני ישראל לשנות את דעתם על ארץ ישראל. "אם ה' רוצה הוא יכול להביא אותנו לארץ ישראל! אל תעשו נגד ה', ולא נצטרך לחשש מהאנשים הענקים החזקים שגרים שם, ה' יעזר לנו!". בני ישראל כל כך כעסו על יהושע וכלב, שהם רצו לזרק עליהם אבנים. אבל אז הם ראו את ענן ה' יורד לפנייהם במשכן, הם הפסיקו היות שראו שה' רוצה לדבר עם משה. ה' מאד כעס, זו הפעם העשירית שבני ישראל מראים שהם אינם בוטחים בה'. ה' אמר שאולי הוא צריך להשמיד את עם ישראל ולהתחיל עם חדש ממשנה רבנו. משה בקש מה' שלא יעשה זאת, כי כך זה יראה כאלו ה' לא יכול להביא את בני ישראל לארץ ישראל. הוא בקש מה' לסלוח לבני ישראל, כפי שנאמר בי"ג מדות הרחמים, שה' סולח לעם ישראל. ה' הסכים לסלוח להם ולא להרוג את כלם, אבל אמר שלבני ישראל לא מגיע להכניס לארץ ישראל מלבד יהושע וכלב. הם יאלצו ללכת בדרך אחרת במדבר כעת, כיון שלא מגיע להם שה' יציל אותם מהגוים שנמצאים בדרך.

תְּהֵלִים / יוֹם י"ז לַחֲדָשׁ פְּרָקִים פ"ג- פ"ז

בתהלים היומי, פרק פ"ד, ישנו פסוק מיחד שעליו לומדים גם בתנ"א "כִּי שָׁמַשׁ וּמָגֵן ה' אֶלְקִים".

השמש היא משל לה', היות שהשמש מאירה בעוצמה רבה. אם השמש תאיר עלינו בכל הכח, העולם יתחמם מאד.

העולם ראוי למגורים בו רק מפיון שלשמש יש "כסוי" מגן מהקרינה המסכנת וכך אנו יכולים להנות מאורה.

כו הדבר לגבי ה'. החיות משם הויה היא כה חזקה, שבמצב זה לא נתן היה שיהיו אנשים נפרדים מה', כלנו היינו מתמזגים עמו. אבל השם אלקים מכסה על שם הויה כך שהעולם יכול להמשיך ולהתקיים כפי שאנו רואים ומכירים אותו.

הגמרא אומרת שלעתיד לבא, ה' יוציא את החמה מנרתיקה (הכסוי שלה) ויביא רפואה שלמה לעם ישראל.

(בפסוק נאמר שאפילו היום יש לשמש כח מרפא, אבל אז הכח יהיה חזק הרבה יותר).

זאת מפיון שלעתיד לבא לכלם יהיה את הכח לראות שה' אחד ושום דבר לא יוכל למנוע מאתנו להיות בריאים וחזקים ולחיות כמו שיהודי צריך לחיות.

תניא / שער היחוד והאמונה פרק ו (י"ז סיון שנה פשוטה)

השם של ה' - אלקים, מסתיר את החיות בה השתמש ה' כדי לברא את העולם (הויה). אמרנו כי ל"אלוקים" יש את אותה גימטריה כמו המלה הטבעי, בגלל שרק דרך השם אלקים אפשר לראות את העולם באופן שבו אי אפשר לראות שה' נותן לו את החיות, הוא נראה טבעי. למה הבונה?
יתכן ויש לכם שני חברים בשמות שונים. אולי לאחד קוראים טודרוס, ולשני שמעל. טודרוס אוהב לתת לכם מתנות, שמעל אוהב להחביא לכם את החטיף.

הם שני אנשים, עם שני שמות ומתנהגים באופן שונה. אתם יודעים שטודרוס יתן לכם כדור חדש, ושמעל יחביא את הארוחה שלכם מתחת לפסא. אבל שני השמות של ה', הויה ואלקים, אינם חס ושלוש שמות של שתי מהויות שונות. הם כלם מה'. איך יודעים זאת? הם פועלים יחד.

שם הויה הוא "נותן המתנות" ונותן לנו את כל העולם לחיות בו, ושם אלקים הוא "מחביא החפצים" שלא מאפשר לנו לראות מאיפה מגיעה החיות של ה' בעולם.

הם פועלים יחד מתוך סבה: אם היינו רואים מהיכן מגיעה החיות, לא היינו יכולים לחיות ולא היינו יכולים לבחור לעבד את ה'. וזהו אפן שונה של הענקת מתנה = ה' מאפשר לנו לחיות ולבחר לעבד אותו על ידי הסתרת החיות. ולכן גם השם של ה' פועל לתת דבר מיוחד, עולם שנברא וגם אחד שנוכל לחיות בו, וגם מקום בו אנו יכולים לבחור לעבד את ה'.

השמות האלו הם כמו נתינת שני כנויים לאותו אדם, לא חס ושלוש כמו שני שמות שונים לשני אנשים שונים. בגלל ששניהם עוזרים לנו לברא את העולם, אפשר להבין שהם אחד.

האדמו"ר הזקן מראה היכן אליהו הנביא מדבר על כן. בחלק מהזהר המתחיל במלים "פתח אליהו" (אומרים אותו בערב שבת לפני מנחה). משה רבנו אמר זאת לבני ישראל לפני שנכנסו לארץ ישראל ואמר להם שעליהם לזכור זאת לתמיד. הוא אמר להם שכאשר חושבים על כן, מבינים שאין שום דבר שקיים בעולם מלבד ה'.

אומרים את הפסוק הזה מדי יום בתפלה, בסיום עלינו לשבח "וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד".

תארו לעצמכם שאתם הולכים עם אבא ואמא לחנות כדי לקנות מתנה מיחדת ליום הולדת-אופנים חדשים.

אתם מסתכלים על כל האופנים בחנות, אבל אחד מהם גורם לכם לעצר ולהתבונן פעם נוספת. זה סוג חדש ומפאר עם 25 הילוכים, אורות מהבהבים מאחור על הגלגלים, סלסלה שעליה אפשר לתלות את הפעמון ומקום בנוי למנעול ואפילו מקום לתפס מצלמת וידאו מלפנים! כאשר אתם מסתכלים על האופנים, משהו בתוכם לא מאפשר לכם לבחור בהם. אתם מרגישים שיש בהם יותר מדי "תאווה". אתם מחליטים לרכוש זוג אופנים אחר, זוג שגם הוא יפה, אבל לא עם כל השכלולים כמו הקודמים. דבר זה גורם להרגשה חשובה ומיוחדת. זהו חלק ממה שעושה אותנו לחסידים.

על ידי שלא רצים אחר התאווה שאינן עוזרת לנו לבצע את רצון ה', אנו מראים שמה שחשוב לנו הוא לא ההנאות של העולם אלא הקשר שלנו לה'.

הדבר גורם לה' נחת רוח מרבה. אבל זו רק ההתחלה. העבודה העקרית של יהודי היא לא מה שהוא לא עושה, אלא מה שעושה.

העבודה העקרית היא לקחת את האופנים שכן קנינו ולהשתמש בהם כדי ללכת לבית הכנסת או כדי להנות כך שנוכל ללמד טוב יותר.

העבודה העקרית היא להשתמש במה שיש לנו לעבד את ה'.

דגמה נוספת היא לבחור שלא לקרא ידיעות שלא עוזרות לנו בעבודת ה'. זו אתכפיה, והיא חשובה ביותר. אבל העבודה העקרית היא להשתמש בזמן ובכחות השכל במקום זה ללמד חת"ת.

ספר המצוות / מצות לא תעשה רט"ו

בספר המצוות לומדים את **מצות לא תעשה רט"ו** על כלאי הכרם- לא לשתול ירקות או תבואה בכרם- מקום שבו גדלים ענבים. מקימים את המצוה הזו גם מחוץ לארץ ישראל.

לכן אם בעל כרם מחליט שהוא רוצה לגדל מלפפונים, עליו למצא מקום אחר לשתול אותם. אם הוא שותל אותם בתוך הכרם שלו, אסור לאכל את המלפפונים האלו. אפילו אם הדבר ארע בטעות (למשל הוא אכל חתיכת אבטיח בשבדק את הכרם שלו, וחלק מהגרעינים נפלו והחלו לצמוח) זה עדין אסור.

מתחילים ללמד את ההלכות של המצוה בפרק ה' היום ברמב"ם.

רמב"ם / הלכות כלאים פרקים ג', ד', ה'

ברמב"ם היום לומדים עוד על כלאים, לא לשתול או לנטע סוגים שונים של צמחים יחד.

פרק ג'- אסור לנטע סוגים שונים של צמחים יחד. האם הכוונה שאי אפשר לנטע גזר סגול ליד גזר כתם? לא. זה בסדר בגלל ששניהם גזר. בפרק הזה אנו לומדים מה נחשב לסוגים שונים. אנו גם לומדים מה המרחק שצריך להיות בין הצמחים על מנת שיחשבו גדלים יחד. אם קל לראות שהם לא נשתלו יחד, למשל אם יש מחיצה ביניהם או שזה בסוגים אחרים של שדות, זה אינו נקרא כלאים.

פרק ד'- מה לעשות אם רוצים לנטע שני סוגים יחד באותו שדה?

אפשרות אחת היא שהם יהיו במרחק מספיק שאינם יכולים להתאחד לצמח אחד, אחרת יש צורך

פְּרָק ה' - בְּפָרֶק הַזֶּה וּבְאַרְבַּעַת הַפְּרָקִים הַבָּאִים, לומדים על כְּלָאֵי הַכָּרָם. הַתּוֹרָה מְקַפֵּידָה מְאוֹד לֹא לְנַטֵּעַ עוֹד דְּבָרִים יַחַד עִם עֲנָבִים. וּמִצְוָה זֹאת מְקִימִים אֶפְלוּ מִחוּץ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. לומדים בְּאִיזָה אוֹרֵךְ הַצִּמּוּחַ צָרִיךְ לִהְיוֹת, וְכַמָּה הוּא צָרִיךְ לְגַדּוֹל עַל מִנְתַּ שְׂיַחֲשָׁב כְּאֶסוּר.

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / צְבָאוֹת ה'

תָּארוּ לָכֶם שְׂאֵמָא שׁוֹאֵלֶת "הַתְּפִלָּתָם הַיּוֹם?" מִיָּד אַתֶּם חוֹשְׁבִים: אִם אוֹמֵר לֹא, אֵמָא תְּבַקֵּשׁ שְׂאֵתְפִלֵּל עִבְשׁוּ, וְאִנִּי לֹא מְעַנֶּינָא. זֶה כָּךְ קִשָּׁה. חוּץ מִזֶּה הִיא עֲלוּלָה לְכַעוּס שְׂשַׁחֲקִיתִי כָּל הַבִּקְרָה וְלֹא הַתְּפִלָּתִי כְּמוֹ שְׂאֵנִי אִמּוֹר לְהַתְּפִלֵּל. אֲבָל אִז, נִזְכָּרִים: אֲנַחְנוּ בְּצְבָאוֹת ה' וְצָרִיכִים לְנַצַּח אֶת הַיָּצָר הָרַע. אִנִּי יוֹדֵעַ שְׂזֶה הַדְּבָר שֶׁנִּכְוֵן לַעֲשׂוֹת, לֹא אֵמָר אֶת הָאֵמֶת. אֲבָל שׁוֹב, מִה אִם אֵמָא תְּכַעֵס עָלַי?

הָאֵמֶת הִיא שְׂלֵא יוֹדְעִים אִם אֵמָא בְּאֵמֶת תְּכַעֵס אוֹ לֹא יוֹדְעִים שְׂקִשָּׁה לְהַתְּפִלֵּל. זֶהוּ בְּעַצְמָא נְסִיוֹן, מִבְּחֹן מִה' שְׂמִשְׁהוּ נִדְמָה לְנוּ קִשָּׁה, אֲבָל אִם מְחִלִּיטִים לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָר הַנְּכֹוֹן, אֶפְשָׁר לְגַלוֹת שְׂזֶה לֹא הִיָּה כָּךְ קִשָּׁה אַחֲרֵי הַכָּל.

יְכוּל לִהְיוֹת שְׂאֵמָא תְּהִיָּה גָּאָה שְׂאֵמֶרְתֶּם אֶת הָאֵמֶת, הַתְּפִלָּה תְּהִיָּה נְחֻמָּה וְאוּלַי אֶפְלוּ תְּקַבְּלוּ עָלֵיהָ פְּרָס. בְּנְסִיוֹן ה' מְסַתֵּיר אֶת עֲצָמוֹ. ה' מְשַׁתְּמֵשׁ בְּשֵׁם שֶׁל אֱלֹקִים, הַשֵּׁם בּוֹ הוּא מְסַתֵּת. כָּךְ נוֹכַח לִהְיוֹת חוֹפְשִׁים לְבַחֵר. אֲבָל כְּאֶשֶׁר בּוֹחֲרִים אֶת הַבְּחִירוֹת הַנְּכֹוֹנוֹת, אֶפְשָׁר לְפָרוֹץ אֶת הַמְּקוֹם שְׁבוּ ה' מְסַתֵּת, וְלִרְאוֹת אֶת ה' בְּשֵׁם הַוִּיָּה, שְׁבוּ אֶפְשָׁר לְהַרְגִישׁ אֶת רוֹב טוֹבוֹ שֶׁל ה', לְהַרְגִישׁ טוֹב וּלְקַבֵּל עַל כָּךְ שְׂכָר. (דְּבָר זֶה מְסַבֵּר בְּמֵאֵר הַמְּפָרֵס שֶׁל הַרְבֵּי הַרְש"ב הַנִּקְרָא "וַיִּדְעַת", הַמְּבוֹסֵס עַל הַפְּסוּק אוֹתוֹ לומדים כַּעַת בְּתַנְיָא).